

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 1T/40/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1621010237
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Veronika Miková
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2024:1621010237.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky samosudkyňou JUDr. Veronikou Mikovou, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10. januára 2024, takto

rozhodol:

A. B., narodený XX. XXXX XXXX v B. C., trvale bydliskom D. E.,

sa uznáva vinným, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojho syna B. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV v Bratislave, spisovej značky 25P/133/2014 zo dňa 06.05.2015, právoplatným dňa 10.06.2015, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna B. vo výške 30 % zo sumy životného minima na nepľnoleté nezaopatrené dieťa, a to mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca počnúc právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva, k rukám matky oprávneného dieťaťa F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, pričom obvinenému bolo výživné na oprávnené dieťa určené predbežnou otázkou podľa § 7 odsek 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov za obdobie od 03.07.2012 do 09.06.2015 vo výške 30 % zo sumy životného minima na nepľnoleté nezaopatrené dieťa mesačne, si túto povinnosť riadne neplní od 03.07.2012 až doposiaľ, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh voči oprávnenej osobe vo výške 3950,10 Eur (vrátane mesiaca december 2023), pričom v rozhodnom období bol vedený ako uchádzač o zamestnanie v období od 13.01.2016 do 08.05.2016, kedy bol vyradený z tejto evidencie pre nespôsobnosť, nepoberal sociálne dávky, nepoberal dávky v nezamestnanosti, úrazové dávky ani dôchodkovú dávku, zväčša vykonával práce na základe dohôd mimo pracovného pomeru, ktoré boli ukončené na po vzájomnej dohode, kde dosahoval príjem postačujúci na platenie výživného v súdom určenej výške a následne si peniaze na živobytie zabezpečoval doposiaľ nezisteným spôsobom,

teda

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a tohto konania sa dopustil tým, že čin spáchal závažnejším spôsobom – po dlhší čas,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Za to sa
odsudzuje:

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

A. B., narodený XX. XXXX XXXX v B. C., trvale bydliskom D. E.,

sa uznáva vinným, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojho syna B. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV v Bratislave, spisovej značky 25P/133/2014 zo dňa 06.05.2015, právoplatným dňa 10.06.2015, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna B. vo výške 30 % zo sumy životného minima na nepľnoleté nezaopatrované dieťa, a to mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca počnúc právoplatnosťou výroku o rozvoze manželstva, k rukám matky oprávneného dieťaťa F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, pričom obvinenému bolo výživné na oprávnené dieťa určené predbežnou otázkou podľa § 7 odsek 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov za obdobie od 03.07.2012 do 09.06.2015 vo výške 30 % zo sumy životného minima na nepľnoleté nezaopatrované dieťa mesačne, si túto povinnosť riadne neplní od 03.07.2012 až doposiaľ, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh voči oprávnenej osobe vo výške 3950,10 Eur (vrátane mesiaca december 2023), pričom v rozhodnom období bol vedený ako uchádzač o zamestnanie v období od 13.01.2016 do 08.05.2016, kedy bol vyradený z tejto evidencie pre nespôsobnosť, nepoberal sociálne dávky, nepoberal dávky v nezamestnanosti, úrazové dávky ani dôchodkovú dávku, zväčša vykonával práce na základe dohôd mimo pracovného pomeru, ktoré boli ukončené na po vzájomnej dohode, kde dosahoval príjem postačujúci na platenie výživného v súdom určenej výške a následne si peniaze na živobytie zabezpečoval doposiaľ nezisteným spôsobom,

teda

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a tohto konania sa dopustil tým, že čin spáchal závažnejším spôsobom – po dlhší čas,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Za to sa
odsudzuje:

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 26.05.2021 Okresnému súdu Malacky obžalobu z 25. 05. 2021, č. 1 Pv 430/20/1106-15, na obžalovaného A. B. pre zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojho syna B. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV v Bratislave, spisovej značky 25P/133/2014 zo dňa 06.05.2015, právoplatným dňa 10.06.2015, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna B. vo výške 30 % zo sumy životného minima na neplnoleté nezaopatrené dieťa, a to mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca počnúc právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva, k rukám matky oprávneného dieťaťa F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, pričom obvinenému bolo výživné na oprávnené dieťa určené predbežnou otázkou podľa § 7 odsek 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov za obdobie od 03.07.2012 do 09.06.2015 vo výške 30 % zo sumy životného minima na neplnoleté nezaopatrené dieťa mesačne, si túto povinnosť riadne neplní od 03.07.2012 až doposiaľ, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh voči oprávnenej osobe vo výške najmenej 2.955,94 Eur (vrátane mesiaca máj 2021), pričom v rozhodnom období bol vedený ako uchádzač o zamestnanie v období od 13.01.2016 do 08.05.2016, kedy bol vyradený z tejto evidencie pre nespoluprácu, nepoberal sociálne dávky, nepoberal dávky v nezamestnanosti, úrazové dávky ani dôchodkovú dávku, zväčša vykonával práce na základe dohôd mimo pracovného pomeru, ktoré boli ukončené na po vzájomnej dohode, kde dosahoval príjem postačujúci na platenie výživného v súdom určenej výške a následne si peniaze na živobytie zabezpečoval doposiaľ nezisteným spôsobom, navyše tak konal aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Žilina spisovej značky 36T/8/2019 zo dňa 24.01.2019, právoplatným dňa 20.02.2019, odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona. Pri prednese obžaloby dňa 27.11.2023 prokurátor modifikoval skutkovú vetu v tom smere, že dlh na výživnom predstavuje sumu 3.913,27 eur, nakoľko sa obdobie neplatenia výživného predĺžilo o obdobie do (vrátane) novembra 2023.

Samosudca vo veci rozhodol trestným rozkazom sp. zn. 1T/40/2021 zo dňa 30.08.2021. Voči trestnému rozkazu podal obžalovaný včasný odpor. Samosudca vo veci nariadil hlavné pojednávanie na dni 28.02.2022, 11.04.2022 a 17.10.2022, ktoré však bolo zmarené pre neprítomnosť obžalovaného A. B., ktorý predvolania na hlavné pojednávanie riadne prevzal, no na jeho prerokovanie sa neustanovil bez náležitého ospravedlnenia a nepožiadal ani o odročenie pojednávania. Dňa 18.10.2022 súd vydal príkaz na zatknutie pod sp. zn. 1T/40/2021. Zo správy Okresného riaditeľstva Policajného Zboru v Prievidzi zo dňa 09.11.2022 vyplynulo, že obžalovaný má trvalý pobyt na adrese H. I. J. XXXX, K., J. L., doručovaciu adresu ČR - Kadaň, M. J. XXXX, zamestnaný je v C. M. G., E. N. J. XXXX, M., ČR. Na základe uvedených informácií vydal súd dňa 24.11.2022 Európsky zatýkací rozkaz spisová značka 1T/40/2021. Zo správy Obvodného oddelenia Policajného zboru Nitrianske Rudno zo dňa 08.01.2023 vyplynulo, že obžalovaný by sa mal zdržiavať v Českej republike a má pracovať v Nemeckej republike v meste Chemnitz. Zo správy Polície České republiky KŘP Ústeckého kraje zo dňa 21.02.2023 súd zistil, že na ubytovni O., H. I. XXXX, K. obžalovaný už niekoľko mesiacov nebýva. Bolo vykonané šetrenie v spoločnosti C. M., E. J. XXXX, M., kde bolo zistené, že obžalovaný tu už nepracuje a že zamestnancov dodáva A. A., ktorý bol kontaktovaný a uviedol, že nie je problém, aby sa obžalovaný dostavil na oddelenie Polície ČR. Obžalovaný si dvakrát dohodol termín, ale nikdy sa nedostavil, neospravedlnil a telefón už má nedostupný. S ohľadom na skutočnosť, že pobyt obžalovaného nebolo možné po dlhší čas vypátrať ani za intervencie príslušných policajných orgánov, súd dospel k záveru, že obžalovaný sa pobytom na neznámom mieste úmyselne vyhýba trestnému konaniu, súc si vedomý trestného stíhania vo veci. Vzhľadom k uvedenému súd rozhodol, že trestné konanie proti obžalovanému vykoná ako proti ušlému.

Súd následne podľa § 361 ods. 2 Trestného poriadku hlavné pojednávanie vykonal v neprítomnosti obžalovaného za účasti obhajcu, keď predvolanie na hlavné pojednávanie obžalovaného vhodným spôsobom uverejnil. Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie čítaním skoršej výpovede obžalovaného, výsluchom svedkyne F. G., súd ďalej oboznámil podstatné listinné dôkazy, predovšetkým rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 25P/133/2014, č. I. 20, uznesenie KS BA, sp. zn.

11Cop/350/2015, č. I. 23, rodný list č. I. 25, potvrdenia o návšteve školy č. I. 26-27, potvrdenia Sociálnej poisťovne č. I. 28-35, oznámenie ÚPSVaR Prievidza č. I. 36, správy ÚPSVaR Malacky č. I. 37-55, informácie od zamestnávateľov obžalovaného č. I. 65-73, centrálny register exekúcií č. I. 74, zoznam vozidiel subjektu č. I. 75, výpis klienta z ÚVTOS č. I. 79, informácie z ÚVTOS č. I. 81-91, trestný rozkaz Okresného súdu Žilina, sp. zn. 36T/8/2019, č. I. 108, oznámenie OR PZ Prievidza č. I. 190, e-mail polície Českej republiky č. I. 191, informácie z Policajného prezídia Českej republiky č. I. 207, oznámenie Okresného súdu Žilina č. I. 234, správu od oprávnenej osoby F. G. č. I. 235, aktualizovaný odpis registra trestov a aktualizovanú Centrálnu evidenciu správnych deliktov a priestupkov.

Obžalovaný pri výsluchu dňa 19.01.2021 využil svoje právo a k predmetu výsluchu odmietol vypovedať.

Svedkyňa F. G. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že čo sa týka úhrady výživného zo strany obžalovaného tento bol do 4 rokov ich syna v ÚVTOS a neposiela naňho žiadne peniaze, ani mu neposiela žiadne darčeky, alebo iné plnenia. Skôr to bolo tak, že svedkyňa posielala peniaze jemu. Na syna nemá extrémne vyššie výdavky, je zdravý. Exekučné konanie proti obžalovanému neiniciovala keďže si myslí, že to nemá zmysel. Ani nikto iný namiesto obžalovaného vyživovaciu povinnosť neplnil. Obžalovaný má síce rodičov, ale nie sú s nimi v kontakte. Vie, že nie je jedinou, ktorej by mal obžalovaný platiť výživné a jeho rodičia by toho mali viac než dosť. Výdavky na syna B. predstavujú cca 200,- eur mesačne. Syn navštevuje základnú školu v C.. Chodí na futbalový krúžok (náklady sú cca 10-20,- eur za pol roka) a taktiež navštevuje psychológa a psychiatra. V súvislosti so zdravotným stavom syna v súčasnosti nemá zvýšené výdavky aj napriek tomu, že mu bola diagnostikovaná porucha správania a hyperaktivita, ADHD. Neplnenie výživného nezanechalo na synovi trvalo nepriaznivé následky, to by považovala za svoje zlyhanie. Rodičia obžalovaného žijú na adrese – D. E. XXX, ich mená sú P. a Q. B.. Od roku 2012 obžalovaný neuhradil na ich syna B. žiadne výživné.

Rozsudkom Okresného súdu v Bratislava IV zo dňa 06.05.2015, sp.zn. 25P/133/2014, právoplatným dňa 10.06.2015 a vykonateľným dňa 16.06.2015 vo výroku o výživnom, súd rozviedol manželstvo F. B. a A. B., zveril maloletého B. B. na čas po rozvode manželstva do osobnej starostlivosti matky, ktorá ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok a obžalovaného zaviazal povinnosťou prispievať na výživu maloletého B. B., nar. XX.XX.XXXX výživným vo výške 30 % zo sumy životného minima na neplnoleté nezaopatrené dieťa k rukám matky maloletého, vždy do 15-teho dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva. Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.06.2016, sp.zn. 11CoP/350/2015, súd odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Bratislava IV zo dňa 06.05.2015, sp.zn. 25P/133/2014, odmietol.

Z rodného listu založeného v knihe narodení matričného úradu E. v zväzku XX, v ročníku XXXX, na strane XXX, pod por. č. XXX bolo preukázané, že otcom maloletého B. B., nar. XX.XX.XXXX je obžalovaný a matkou F. B..

Z potvrdení o návšteve školy zo dňa 09.09.2020 a 04.02.2021 vyplýva, že B. B. bol v školskom roku 2020/2021 žiakom 3. triedy Základnej školy s materskou školou C..

Z podania Sociálnej poisťovne z 03.02.2021 vyplýva, že obžalovaný od 01.01.2012 do doby podania informácie nebol poberateľom nemocenských dávok, dávok v nezamestnanosti, úrazových dávok a ani poberateľom dôchodku.

Z podania Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny I. zo dňa 16.02.2021 vyplýva, že obžalovaný bol od 13.01.2016 evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, pričom dňa 08.05.2016 bol vyradený pre nespolutrácu.

Zo správ od bývalých zamestnávateľov obžalovaného súd zistil, že obžalovaný bol zamestnaný v spoločnosti G. I. C. v období od 02.07.2018-27.07.2018 (čistá mzda 389,99 eur), v spoločnosti R. SK, s.r.o. v období od 01.08.2019 do 09.11.2019 (čistá mzda 425,21 eur), v spoločnosti R. C. s.r.o. v období od 13.10.2017 do 31.12.2017 (čistá mzda 727,54 eur), v spoločnosti A. P. s.r.o. v období od 28.03.2017 do 30.04.2017 (čistá mzda 251,85 eur) a v spoločnosti S. s.r.o. v období od 01.10.2018 do 11.02.2019 (čistá mzda 226,16 eur).

Zo správy Ústavu na výkon väzby v Ilave zo dňa 30.09.2020 vyplýva, že obžalovaný bol vo výkone trestu odňatia slobody od 12.07.2012 do 12.01.2016, pričom vyživovaciú povinnosť si nahlásil na 3 deti (B. B., C. B. a C. B.) dňa 22.10.2012 v ÚVTOS v Dubnici nad Váhom.

Z trestného rozkazu Okresného súdu Žilina zo dňa 24.01.2019, sp.zn. 36T/8/2019, právoplatného dňa 20.02.2019, súd zistil, že obžalovaný bol odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa §207 ods. 1, ods. 3, písm. a), písm. b) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, ktorý mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu vo výmere 30 mesiacov.

Z oznámenia Okresného súdu Žilina zo dňa 08.01.2024 vyplýva, že obžalovaný sa podľa § 50 ods. 6 Trestného zákona osvedčil v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Žilina zo dňa 24.01.2019, sp.zn. 36T/8/2019, právoplatného dňa 20.02.2019 a hľadá sa na neho ako keby nebol odsúdený.

Zo správy F. G. zo dňa 09.01.2024 vyplýva, že obžalovaný k tomto dňu výživné na syna B. B. neuhradil a ani ju žiadnym spôsobom nekontaktoval.

Na základe takto vykonaného dokazovania a vyhodnotením dôkazov podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán, dospel súd k jednoznačnému záveru, že skutok uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku sa stal a že ho spáchal obžalovaný.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Žilina zo dňa 24.01.2019, sp.zn. 36T/8/2019, právoplatného dňa 20.02.2019 osvedčil a hľadá sa na neho ako keby nebol odsúdený, v porovnaní s podanou obžalobou súd vypustil časť skutkovej vety v ktorej bolo uvedené, že trestný čin spáchal závažnejším spôsobom konania-hoci bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch za taký čin odsúdený. Súd skutkový stav ustálil za použitia pravidla obsiahnutého v ustanovení § 122 ods. 13 Trestného zákona, v zmysle ktorého ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona, ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa, alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu, t.j. v tejto trestnej veci ide o pokračovanie v konaní, pre ktoré je obžalovaný stíhaný až do dňa 10. januára 2024.

Vykonaným dokazovaním bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný mal vedomosť o svojej vyživovacej povinnosti, nakoľko syn obžalovaného sa narodil ešte počas trvania manželstva s oprávnenou osobou – F. G., pričom vyživovacia povinnosť mu bola určená aj rozsudkom, ktorým súd manželstvo s matkou maloletého syna rozviedol a proti ktorému obžalovaný podal opravný prostriedok. Bez akýchkoľvek pochybností bolo zároveň preukázané, že od narodenia syna si obžalovaný svoju vyživovaciú povinnosť neplnil, pričom túto povinnosť si nenahlásil ani počas výkonu trestu odňatia slobody.

V zmysle zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť, pričom obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Takéto výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Rozsudkom Okresného súdu v Bratislave IV zo dňa 06.05.2015, sp.zn. 25P/133/2014, právoplatným dňa 10.06.2015 a vykonateľným dňa 16.06.2015 vo výroku o výživnom, súd zaviazal obžalovaného povinnosťou prispievať na výživu maloletého B. B., nar. XX.XX.XXXX výživným vo výške 30 % zo sumy životného minima na neploleté nezaopatrované dieťa k rukám matky maloletého, vždy do 15-teho dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva, teda v minimálnom rozsahu, v akom je povinný plniť svoju vyživovaciú povinnosť podľa zákona o rodine každý rodič a to bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery, pričom takáto povinnosť vyplývala obžalovanému aj z ustanovenia § 62 Zákona o rodine. Súd zároveň dospel k záveru, že bolo v možnostiach obžalovaného určené výživné uhrádzať. V tomto smere súd poukazuje na správy od zamestnávateľov obžalovaného ako aj správy policajného zboru, z ktorých vyplynulo, že obžalovaný nemá problém nájsť si zamestnanie na Slovensku a ani v zahraničí, keď vystriedal viacerých zamestnávateľov, pričom naposledy pracoval v spoločnosti C. M. a.s. a následne v meste M. v Nemecku. Z uvedeného možno jednoducho vyvodiť záver, že pokiaľ je

obžalovaný práceschopný, bolo v jeho možnostiach a schopnostiach uhradiť aspoň minimálne výživné. Obžalovaný napriek tomu výživné neplatil a výživné neplnil ani v naturálnej forme. Obžalovanému pritom v plnení vyživovacej povinnosti nebránili žiadne objektívne okolnosti.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, keď obžalovaný A. B. najmenej dva mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať syna B. B. a tohto konania sa dopúšťal po dlhší čas (od 03. júla 2012 do 10. januára 2024). Keďže sa vo vzťahu k odsúdeniu trestným rozkazom Okresného súdu Žilina zo dňa 24.01.2019, sp.zn. 36T/8/2019, hľadá na obžalovaného ako keby nebol odsúdený, súd na toto odsúdenie neprihliadal a v porovnaní s podanou obžalobou vypustil k právnej kvalifikácii kvalifikačný znak, že bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený .

Pokiaľ ide o sumu dlžného výživného, tak obžalovanému v rozhodnom období od 03. júla 2012 do 10. januára 2024 vznikla povinnosť zaplatiť výživné spolu vo výške 3950,10 eur.

Obžalovaný tak naplnil všetky znaky objektívnej stránky stíhaného prečinu. Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovaného ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože obžalovaný vedel, že má vyživovaciu povinnosť na svoje dieťa a vedel, že matke dieťaťa, ako oprávnenému subjektu, nehradí výživné a taktiež vedel, že má, resp. pri adekvátnej snahe má mať pravidelný určitý mesačný príjem, čo mu umožňovalo uhrádzať výživné v určenej výške, napriek tomu tak neurobil.

Z aktualizovaného odpisu registra trestov obžalovaného vyplýva, že obžalovaný má evidovaných 13 záznamov za trestnú činnosť rôzneho charakteru, vrátane trestnej činnosti zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a) a písm. b) Trestného zákona. Trestným rozkazom Okresného súdu Žilina 23.04.2010, sp.zn. 1T/72/2010, právoplatným 19.05.2010 bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a) a písm. b) Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 14.11.2011, sp.zn. 9T/33/2011, právoplatným 10.01.2012, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/112/2011, bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona.

Z Centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov vyplýva, že obžalovaný nemá evidovaný žiadny priestupok.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd vychádzal z ustanovení § 34 a nasl. Trestného zákona, v zmysle ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Súd pri ukladaní trestu obžalovanému vychádzal zo závažnosti prečinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným, a ktorý určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 207 ods. 3 Trestného zákona) v rozpätí od 1 do 5 rokov.

Pri určovaní druhu a výmery trestu za tento skutok súd prihliadol na priťažujúce a poľahčujúce okolnosti. Obžalovanému priťažovalo, že bol už za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m) Trestného zákona). Zároveň súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť v zmysle ustanovenia § 36 Trestného zákona, čo malo za následok, že trestná sadzba sa individuálne upravovala v neprospech obžalovaného v zmysle kritéria § 38 odsek 4 Trestného zákona, t. j. zvýšenie dolnej hranice ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. V prejednávanom prípade to znamenalo, že trestná sadzba u obžalovaného bola určená podľa zákonných ustanovení v rozmedzí od 28 mesiacov do 5 rokov.

Vzhľadom na osobu páchatela a na možnosti jeho nápravy, ako aj na povahu a následok spáchaného trestného činu dospel súd k záveru, že na dosiahnutie účelu trestu a na naplnenie jeho represívnej zložky ako i individuálnej, či generálnej prevencie a tiež zložky výchovnej bude postačujúci aj trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 28 mesiacov. Pri ukladaní trestu súd prihliadol i na predchádzajúcu trestnú minulosť obžalovaného, keď tento sa už tri krát dopustil trestného činu zanedbania povinnej výživy, za spáchanie ktorého mu bol uložený tak podmienený

ako aj nepodmienečný trest odňatia slobody, pričom je zrejmé, že ani táto skutočnosť nevedla k náprave obžalovaného. Aj napriek minimálnej výške výživného si obžalovaný túto povinnosť úmyselne a dlhodobo neplní a vyhýba sa jej plneniu pobytom v zahraničí. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že je pre dosiahnutie účelu trestu nevyhnutné pôsobiť na obžalovaného priamo výkonom trestu a uloženie alternatívneho druhu trestu, resp. podmienečného trestu odňatia slobody v prípade obžalovaného by bolo neprimerane mierne a nesplnilo by jeho účel.

Súd zaradil obžalovaného pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže tento bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.